



Srebrno poroko sta obhajala dne 19. I. Marija in Franjo Žebot.

Ljutomer. Ali veste, kaj vam pripravlja naš katoliški oder za predpust? Veselo komedijo Antona Linhart: »Vesele dan ali Matiček se leni.« To bo veselja in smeja. Na svečnico 2. in 3. februarja jo vprizorimo. Več povemo prihodnjič. Vse vloge so v rokah naših najboljših igralcev. Tudi naš priznani humorist g. Znidarič nastopi. Vlogo barona bo igral brat Korošec, naš poznani igralec, ki se je pravkar vrnil od vojakov.

Ljutomer. To nedeljo dne 20. januarja je naše prosvetno društvo Ljudska čitalnica imelo v Katoliškem domu svoj drugi letni občni zbor, na katerem je dosednji odbor predložil bilanco svojega enoletnega prosvetnega dela. Občnega zbora se je udeležilo okoli 200 članov. O nalogah katoliške ljudske prosvete je govoril g. profesor dr. Josip Hohnjec iz Maribora. Izvoljen je bil novi odbor. Podrobnejše poročilo o prosvetnem delovanju ljutomerske mladine prinesemo prihodnjič.

Št. Ilj pri Velenju. V nedeljo dne 27. januarja, ob 15. uri, priredijo igralci naših vrlih gasilcev v prostorih tukajšnje osnovne šole 4-dejanski igrokaz Ksaverija Andrejeva »Zaklad«. Ker se obeta, da bo prireditev zelo zanimiva, so vsi domači in sosede prav takreno povabljeni!

Naročajte naše liste, ki jih tiska Tiskarna sv. Cirila:

»Slovenski gospodar«
»Naš dom«
»Nedelja«
»Glasnik presvetega Srca Jezusovega«
»Rafael«.



Bolgarski kralj v krogu svoje družine.



Remšnik. Naš obmejni kraj ječi pod gospodarsko stisko, tudi deca že občuti njeno težo. Zato so bili tem radostnejše sprejeti darovi, ki so jih naklonili razni dobrotniki naši šoli kot božični dar. Na prvem mestu zaslužita zahvalo banska uprava ter Družba sv. Cirila in Metoda v Ljubljani. Tudi domači krajevni šolski odbor je donesel gmočno žrtev 1000 Din. Tudi čisti donos šolske prireditve je bil skromen a vendar dobrodošel prispevek. Vsem dobrotnikom naše revne dece iskrena hvala ter zahvala mladim src.

Zgornja Sv. Kungota. Naša narodna šola je priredila dne 14. januarja božičnico za revno šolsko mladino. Obdarovanih je bilo 139 revnih šolskih otrok z različnim blagom, božič-

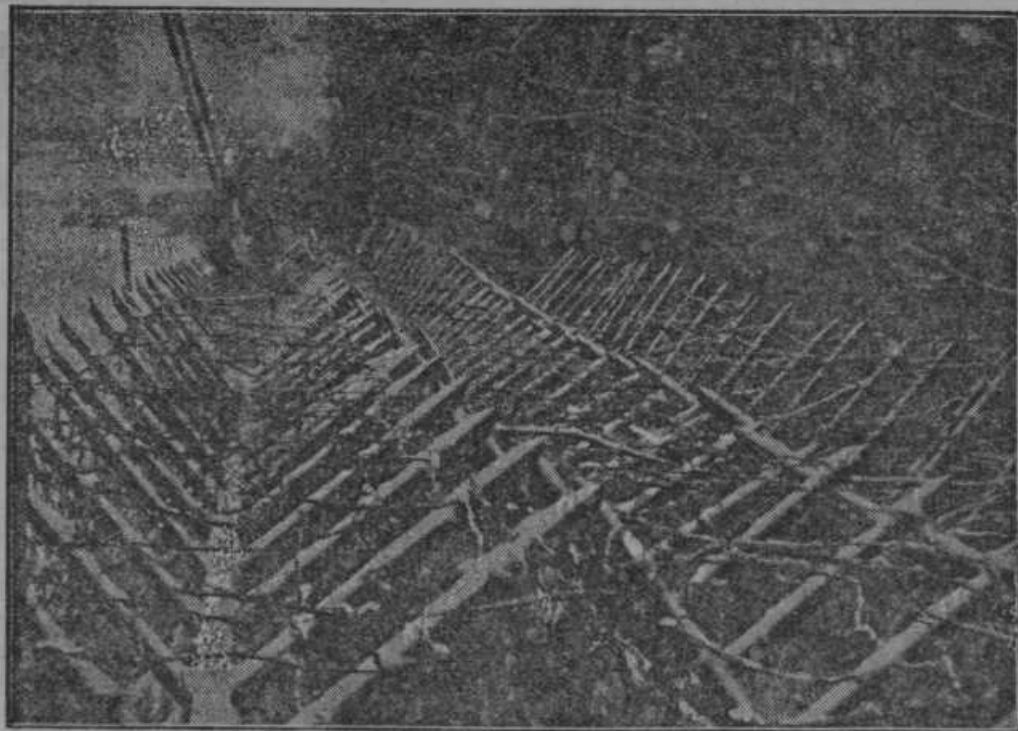


30 let župnikuje v Zavodnjem gospod. župnik Janez Rožman.

nim kruhom pa vsa šola. Skupna vrednost vsega znaša nad 3000 Din. Za to človekoljubno prireditev gre iskrena zahvala: banski upravi, družbi sv. Cirila in Metoda, trgovcu g. Josipu Senekoviču, trgovki gđ. Anici Leber, tvornici »Zlatorog«, vsem p. n. vaščanom za denarne



Predsednik posaarske glasovalne komisije Rodhe odvarja štetje glasov.



Žične ovire, kakor jih vidimo na sliki, so potegnili Francozi, da bi se ohranili navala beguncev iz Posarja.

prispevke in g. pekovskemu mojstru Rudolfu Smonigu. Bog plačaj vsem stotero! Tudi našemu cenjenemu učitelstvu!

Sv. Anton v Slov. goricah. Že je minulo več kot pol meseca, odkar je šlo v zaton staro leto, z njim pa tudi razni dogodki, kateri bodo ostali pri nas samo le še v spominu. Novo leto spet prvi z naglico naprej, ž njim pa se pred nami porajajo nove, in vendar tudi stare dolžnosti. Ena teh dolžnosti bi bila: širjenje katoliškega tiska. Res je in priznati nam mora vsakdo, da živimo v najtežji denarni krizi, pa vendar, ako se zamislimo v koristi in potrebo krščanskih knjig in časopisov, zlasti še v današnjih kritičnih časih, bo pač vsaka katoliška misleča družina zmogla toliko, da ostane naročena vsaj na eden katoliški časopis. Zato naj vsak zaveden antonjevski gospodar obnovi naročnino za našega starega in najzvestejšega prijatelja »Slovenskega gospodarja«. Poskrbite pa tudi, da si ga naročijo vaši sosede ter znanci, kateri še ga do sedaj niso imeli, da bo tako v novem letu res v vsaki hiši antonjevske fare stalen gost. Posebej pa se naši mladinci priporočajo glasilo slovenske mladine »Naš dom«, kateri je res najcenejši mladinski list, saj stane mesečno samo 1 Din, letno 12 Din. Zlasti naši starši bi morali skrbeti, da bo njihova doraščajoča mladina naročena na ta res popolnoma mladinski list; to je tem večje važnosti v današnjih časih, ko je mladini težko najti dobre družbe in pa ko starši mnogokrat nimajo prilike poiskati svojim sinovom ter hčeram pošteno tovarišijo. Antonjevski fantje in dekleta, korajžno agitirajmo za naš mladinski list »Naš dom«! Kdor si ga hoče naročiti, se lahko oglasi vsako nedeljo in praznik tekom januarja in februarja po rani sv. maši in pred popoldanskimi večericami v čitalnični sobi v Cerkvenem domu, kjer dobi eno številko na ogled. Sporoča se tudi vsem naročnikom »Slovenskega gospodarja«, kateri ne znajo napisati položnice ali pa nimajo pri rokah črnila (ker položnica mora biti pisana s črnolom), naj ob istem času pride v čitalnično sobo, kjer se mu bo drage volje ustreglo. — Še nekaj! Naša cerkvena knjižnica že precej časa posluje in ima sedaj okrog 500 različnih knjig. Kdor si ne more naročiti kakšnega katoliškega lista, se lahko za malenkostno od-

škodnino (5 Din letno) posluži naše knjižnice. Zlasti staršem se priporoča, da svoji mladini tem potom preskrbijo dobro čtivo. Zavedajte se, da ste pred Bogom odgovorni tudi za to, kakšno čtivo ima vaša mladina, ker tisk je ona velesila, čigar vplivu posebno mladina najprej podleže. Zato, Antonjevčani, na delo za okrepitev in utrditev prave srčne izobrazbe naše mladine potom katoliškega čtiva!

Sv. Barbara v Slov. goricah. V Spodnji Koreni pri novi cesti je zatisnila svoje oči mlada žena in posestnica Rozika Vogrin, stara šele 29 let. Bila je žrtev materinstva. O njeni priljubljenosti je pričal njen pogreb, katerega se je udeležilo obilo ljudstva. Rajna Rozika je bila vesele narave, rada je pela ter se šalila. Zapušča malega triletnega sinka, globoko potrtega moža, mater ter sestre in brata. Vsem naše najgloblje sožalje! — Niso še utihnili zvonovi za rajno Roziko, ko so pričeli zvoniti drugi ženi Liziki Nežman, rojeni Orešec, posestnici v Jablanah, ki je tudi postala žrtev materinstva in zastrupljenja krvi, stara šele 32 let. Rajnica se je ob lanskem pustu omožila iz lepe martinske župnije k nam. Takrat pač ni slutila, da se bo vračala čez leto na svoji zadnji poti nazaj v svojo rojstno župnijo. Zelenela pa je, da počiva na martinskem mirodvoru. Orešec-Mulečevi rodbini naše iskreno sožalje! — Poživili smo zopet tukajšnjo kmetijsko podružnico. Prišel se je v šoli kmetijski tečaj, katerega smo si že davno želeli; želimo čim večjega obiska in obilo koristi našim možem in fantom od njega. — Treba bo obnoviti naročnino za naše časopise, zlasti še za »Slovenskega gospodarja« in za Mohorjeve knjige. Vzajemna zavarovalnica nam je poslala lepe koledarje, zato ji bomo pač poverili vse vrste zavarovanja. Podružnica Jeruzalemskega opla hira vsled mraza. Grede njeni člani raje v cerkev, kjer je vsekakor bolj toplo. Bliža se že pust, pa se nihče ne oglasi za kandidata v zakonski jarem. Tega je kriva kriza, ki razsaja po naših hišah.

Gornja Radgona. Tukajšnje godbeno društvo »Mura« je imelo v nedeljo dne 6. januarja svoj letni občni zbor. Kapelniško mesto je prevzel domačin gospod Fr. Grand. Društvo bo proslavilo letos dne 4. avgusta desetletnico svojega obstoja v zvezi z veliko tombolo, ka-



Oglas je reg. pod št. 23702 od 19. XI. 1934

tere čisti dobiček se bo uporabil za nabavo novih instrumentov, katere društvo nujno potrebuje. Nadalje se namerava društvo korporativno udeležiti letošnjega evharističnega kongresa v Ljubljani. Za Velikonoč bo pa naštudiralo instrumentalno sv. mašo od Haydna. — Na novega leta dan smo pokopali mater tukajšnjega organista Katarino Vučko. Na zadnji poti jo je spremljala velika množica ljudi. Ob odprtem grobu se je poslovil v lepih besedah bogoslovec g. Lojze Kovačič. Mešani zbor ji je zapel »Nad zvezdami« in moški zbor »Blagor mu«. Naj počiva v miru!

Stavešinci. Dne 11. t. m. nam je zakrila zemlja 65letnega Jožefa Polak. Za njim ne žaluje samo draga mu žena in otroci, ampak tudi njegovi sosedi, mnogi prijatelji in znanci. Po poklicu je rajni bil krojač ter je svoje delo izvrševal zelo marljivo, vestno in za malo plačo, zato ga bodo ukožnejši sloji težko pogrešali. Bil je nad vse miroljubnega značaja in šaljive narave. Se v minulem letu se je proti dopisniku izrazil, da je že dodeljen k »marškompaniji«, spominjajoč in zvedajoč se, da bo treba kmalu prebiti bojno črto med totranskim življenjem in večnostjo. Dragi Jožef, ker si bil opremljen za ta nevarni boj z najboljšimi sredstvi, trdno upamo, da si do-

Najmanjši pritlikavec se je mudil leta 1837 v Parizu. Bil je 70 cm visoki Matija Gallia. Iz Pariza se je podal kot izboren goslar na potovanje po Italiji in Nemčiji. Dobro je govoril nemški in so ga slavili kot umetnika na gosli v Berlinu ter v Monakovem. Pozneje je poročil 80 cm visoko Rožo Pavlovani iz Benetk.

Zanka iz žice in debel kos leda.

Če ovijemo krog debelega kosa ledu žično zanko in privežemo na spodnjem koncu utež, se led raztopi radi teže, a zgoraj zopet zamrzne. Na ta način prereže zanka led, vtež pada na tla in kos ledu ostane vendar cel.

Januš Golec:

Propast in dvig.

Ljudska povest.

V Vinkovi odsotnosti se je pripeljal h Katiču imovit živinski prekupec in krčmar Grga Pasarič iz Stenjevec blizu Zagreba. S Katičem sta bila dobra znanca, da — prijatelja radi skupnih trgovskih poslov. Katič se je redno oglašil na povratku iz Zagreba v gostilni pri Pasariču, katerega so nazivali vsi Stenjevecani »naš kum«.

Grga je že bil večkrat Katičev gost, saj je kupoval z njegovim posredovanjem štajerska vina, ki so prijala zagorskim grlom bolj nego hrvaška vinska plehkoba.

Grga Pasarič je bil mož 40 let, postaven, mustasu. Gledal je neodkrito, potmuljeno in težko je bilo uganiti: če se šali, ali so njegove besede istina. Spločast, bahavega obnašanja in neprijetno kričavega glasu ugled je užival, bil je na glasu bogataša in ti so bili po zagorskih selih tudi v starejših časih bolj redke

3 prikazni. Poznali so ga štajerski in hrvaški živinorejci s sejmov, kjer je kupoval na veliko in tudi pri likofih ni bil umazanec. Poleg živine je barantal z vinom in zalagal zagorske krčmarje s štajersko kapljo. Nikomur ni bil dolžan, plačeval je kupljeno blago in takemu stricu nikdo ne hodi s poti.

Tokrat je bil Pasarič posebno židane volje. Za gospodinjo je imel cele koše najglasnejšega priznanja ter pohvale, Veroniki se je nasmihal, jo pogledoval razigrano in če je le bilo mogoče, se je je dotaknil in menil na glas, kolika sreča zanj, da mu streže devojka vseh devojk, kakor ji ni para po celem Zagorju.

Pasariču se ni prav nič mudilo domov. Povabilu na prenočitev se je odzval rad. Par ur čez polnoč sta kramljala z gospodarjem in mati Katička si niso obe-tali od teh dolgoveznih pomenkov ničesar dobrega.

Kričavi gost se je odpeljal šele drugo predpoldne in koj po odhodu je zvedela gospodinja, da sta v noči zbarantala z možem za Veroniko.

Vest o oblubi Veronike Grgi, matere ni preseneti-la, pač pa presunila do ihtečih solz, katere je pri-krila pred možem, ki ni trpel ugovorov ter pomislekov in še najmanj pa od ženske strani.

spel srečno do cilja zmage in venca slave. Bo di Ti zemljica lahka! Preostalim najgloblje sožalje!

Ljutomer. Naša župnija namerava postaviti našim fantom, ki so padli v vojni, skromen spomenik. V ta namen se je osnoval poseben odbor. Glede oblike in kraja spomenika še ni končnega sklepa. V mestu ni primerne prostora, za večji spomenik ne bo sredstev, na pokopališču ali kje v bližini cerkve bi bil še menda najprikladnejši prostor. O tem bo odločal poseben odbor. Sedaj prosi odbor, da njegovi domači vsakega vojaka, ki je padel v svetovni vojni, prijavijo župnijskemu uradu, da bomo najprej ugotovili imena in število padlih iz naše župnije. Ako ne bo sredstev za spomenik, se bodo na marmorne plošče vklešala samo imena padlih. Te plošče bodo vzdane na pokopališču ali v bližini cerkve. Tako bodo tudi padli vojaki iz naše župnije prišli do skromnega spomina. — Naše mestno pokopališče namerava naša mestna občina letos preurediti. Naredila in nasula se bodo nova pota. Je res že potrebno.

Fram. Umrli je na Požegu dne 10. januarja Franc Klavž v 74. letu. Bil je dober oče, značajan in skrben gospodar, od začetka v načelstvu Kmečke hranilnice in od mladosti naročnik »Slovenskega gospodarja«. Naj počiva v miru, sožalje potrti družini in sorodnikom! — Boštjan Štern, kovač v Framu, enako soustanovitelj in član Kmečke hranilnice, je v petek dopolnil 70. leto svoje starosti. Naj Bog ohrani neustrašenega in včasih tudi šaljivega moža še mnogo let njegovi družini in v vrstah čitateljev »Slovenskega gospodarja« in drugih dobrih listov.

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. (Zaslužna vzgojiteljica.) Ze več let smo se starši šolarjev bali, da naši mali izgube odlično učiteljico; zdaj se ta bojazen spolnjuje in vidimo, da se gđ. Marija Osenjakova ne bo več vrnila v šolo, kateri je posvetila polnih 38 let in je samo na naši domači šoli delovala celih 25 let. Dolgo dobo je ravno najmanjše ona uvajala v šolsko življenje; in ker ni samo otroke učila šolskih predmetov, ampak jih je zlasti tudi lepo vzgajala ter deco kar mimogrede uvajala v versko življenje, zato so vsi skrbni starši bili hvaležni, ko so svoje malčke njej izročali. Moč

za vse veliko potrpljenje, ki ga je potrebovala na cente v tej dolgi dobi, pa je zajemala pri samem božjem Vzgojitelju in Prijatelju otrok v najsvetejšem Zakramentu, kjer je bil tudi njen najljubši prostor izven šole. Zdaj ko je že en cel rod šel skozi njene materinsko dobrotne roke, se pač spodobi, da se ji tu javno zahvalimo za ves njen veliki vzgojni trud in mnoge neprijetnosti, ki so bile s tem zvezane, v prid naši deci. Dal ji Bog še dolgo uživati zasluženi pokoj, potem pa prelepo plačilo v nebesih! Ne moremo pa zamočati, kako nas je užaloštilo, ko smo izvedeli, da so jo sedanji mogočnjaki v šolskem odboru naravnost ven vrgli iz njenega stanovanja, kakor kako pritepeno ciganko. Čudne pojave o dostojnosti in hvalečnosti spričuje to ravnanje. Naj bo gospodična prepričana, da je vse njene dobre šolarje in starše tako ravnanje bolelo, ter jo zato še bolj cenijo in ljubijo.

Medvece pri Majšperku. Znana je tovarna strojil Hamre pri Majšperku, čije lastnik je rojak iz čehoslovaške republike. Veleposlovni gospod tovarnar je kot božično darilo za revne otroke šolskemu vodstvu v Majšperku poklonil 1000 Din, vsak tovarniški delavec pa je prejel kot božično darilo 100 Din. Najlepša zahvala gospodu tovarnarju! — Naša medvečka dekleta in fantje iz Sesterž, namreč mešani cerkveni pevski zbor, se je dobro odrezal: tako gre glas po majšperški fari. Ko je prvič nastopil na koru v nedeljo dne 13. januarja pri rani službi božji in ob 10. uri, je tako lepo zapel, da bi človek samo poslušal. V tem oziru gre pohvalno priznanje gospodu organistu v Majšpergu, ki je ta mladi cerkveni pevski zbor organiziral in izvežbal. Upamo, da bo ta pevski zbor lepo napredoval ter ostal zvest svojemu smotru.

Ptujska gora. Smrt nam je pokosila gospo Marinič iz Bolečke vasi, pridno in skrbno gospodinjico. Zapustila je v tej solzni dolini moža Franca in edino hčerko Pavliko. Ona se je pa preselila k ljubemu Bogu, da prejme plačilo za ves svoj trud. Upamo, da uživa boljše veselje, kakor v tej solzni dolini. Kljub slabemu vremenu jo je spremljala velika množica ljudi na njeni zadnji poti. Pevski zbor je zapel pod vodstvom g. organista Janka Mohorko lepe žalostinke pokojni v slovo. Komaj so gorski

zvonovi zapeli pesem rajni Mariničevi, že pride druga novica, da je izdihnil svojo blago dušo Anton Žnidar, kovač v Doklecih. Zapuстил je globoko žalujočo ženo Marijo. Ker v tretje gre rado, je še izdihnil svojo dušo mali fantek Tonček Arbejter. Dolgo že ni bilo v naši župniji tega slučaja, da bi bili kar naenkrat trije mrliči. Zato pa imejmo vsak dan pred očmi smrt, ker ne vemo ne ure in ne dneva!

Lahonci. Tukaj je umrla dne 5. januarja gospa Ana Prašiček v starosti 77 let. Pokojna je bila žena stare korenine, kakoršnih je sedaj že malo. Bila je izkušena svetovalka v marsikateri sitni zadevi, dovolj naobražena in dolgoletna naročnica »Slovenskega gospodarja«. V življenju je pretrpela več hudega kot dobrega, toda vse je prenašala z vdanostjo v voljo božjo. Zadnji čas je bolela na vodenici in naduhi. Tudi na njej se je izpolnil stari pregovor, ki pravi, da naduha spravi človeka od kruha. Hude bolečine je dobra žena trpela s čudovito potrpežljivostjo. Pokojnica je bila v času bolezni večkrat previdena s sv. zakramenti. Vdana v voljo božjo se je bolnica iz ormoške bolnišnice, kjer je iskala pomoči, vrnila domov, kjer je, previdena s tolažili sv. vere, mirno v Gospodu zaspala. Pogreb se je vršil dne 8. januarja ob številni udeležbi znancev in prijateljev, ki so jo kljub slabemu vremenu v obilnem številu spremili na zadnji poti. Blagi pokojnici naj sveti večna luč, žalujočo hčerko in njenega dobrega moža pa naj tolaži zavest, da se bomo enkrat vsi združili v srečnem večnem življenju!

Polenšak pri Ptuj. Snega in zime nam je ljuba narava podarila dovolj. — Prva v tem letu je odšla po boljše plačilo 77 let stara žena Marija Brumen iz Zamenje. Zadnji petek smo jo spremljali tja na kraj večnega miru, kamor so usmerjeni koraki nas vseh, ki še tu na tem bornem svetu garamo, od vseh strani stiskani od te prešmentane krize. — Kljub našim težkim časom lahko pošljemo v svet veselo predpustno radio-poročilo, da imamo na oklicih že tri mlade in brhke parčke. Sosedni dopisnik iz Cvetkovec je morda mislil, da Polenšani nimamo zadosti zakonahajnih kandidatov, pa nas je zato povabil na ogled. O joj, pa še koliko jih imamo! Še njemu bi, ako je neoženjen, eno odstopili, prav fletno in veselo.

Matere so za presojo bodočnosti otrok mnogo — mnogo bolj dalekovidne nego očetje, kateri jemljejo življenske poklice bolj iz praktične ter udobne strani. Pasarič Katički ni bil po godu, sama ni znala zakaj. Nekaj nevidnega jo je odvrčalo, da — odbijalo od njega in takemu odvratnemu srčnemu pojavu ni bilo pripisovati nič dobrega.

Vinko se niti zdaleč ni mogel primerjati z imanjem ter ugledom Stenjevčana, vendar bi mu bila zaupala mati edinko brez najmanjšega pomisleka ter ugovora.

Potoke solz je tiščala iz dobre matere negotovost: Kak in kako dalekosežen udarec bo strašna očetova barantija z usodo otroka za Veroniko ter Vinka?

Materina dolžnost ji je narekovala, da vsaj namigne hčerki, komu je bil namenjen Pasaričev obisk. Nekaj jo je tiščalo za grlo, da je imela le solze brez — besed. Odlašala je z nad vse mučno, za njo grozno zadevo, upajoč na kak nenavaden preokret, katerega ji bo mogoče naklonila njena tolažnica svetogorska Mati božja.

Po sklenjeni kupčiji si je žvižgal Vinko radostno preko Sotle proti Kraljevcu, hoteč stopiti smelo pred

gazdo Katiča in mu dokazati črno na belem kupljeno Lipšinetovo posest.

Na povratu je srečal dobrega znanca Majdakevega Johana, ki se je vračal iz Zagreba, kamor je nosil kosti, nazaj na Bizeljsko.

Majdak je bil po krajih od Bizeljskega do Zagreba pol stoletja nekaj deseti brat. Povsod doma, nikjer stalno, pameten in prismojen, resen in šaljiv, delaven ter len. Nekaj časa je pomagal z vso pridnostjo pri kaki hiši pri vsakem delu, kar naenkrat ga je nekaj ugriznilo, vrečo na ramo in hajdi nabirat kosti za Zagreb. Za kostno smrdljivo ropotijo je skupil le malenkost, ki pa je bila po lastnem povdanku njegov življenski poklic. Včasih je zbral po več težkih vreč kosti, jih oprtal preko ram in jih vlekel liki močan osel v teži do 100 kg peš v Zagreb. Mudilo se mu ni s tovorom in je bilo vseno, kedaj je bil z robo na cilju.

Majdaka ne smemo prištevati med nadležne berače. Ne! Njemu je vsakdo rad postregel brez prošenj in moledovanj v nadi, da bo od dobričine zvedel kako novico, kaj posebno zanimivega od te ali one hiše, ali mu bo zaupal kako naročilo za Zagreb ali kak drug kraj.

Opisani postopek igra eno najbolj važnih vlog pri tvorbi ledenikov.

Največja godbena prireditelj

minulega stoletja je bil 7. nov. 1836 koncert v cesarski zimski jahalni šoli na Dunaju. Pri izvajanju oratorija »Paulus« je sodelovalo 1000 umetnikov. Izven solstov 700 kornih pevcev, 118 goslačev, 48 godbenikov na brač in 41 čelistov.

Človeška velikost in kenska žima.

V Severni Ameriki v Illinois živi 16leten fant, ki je visok 2,1 m. V Kentucky kažejo konja, kojega rep je dolg 5,8 in griva 3,66 m.

Pa tudi mi bi naše fante tja dol na ogleda poslali, če bi le vedeli, da so Cvetkovske jako pe-tične.

Studenice pri Poljčanah. Umrl je dne 10. t. m. Franc Rutnik, prevžitar v Brezju, v starosti 74 let. Ker je bil rajni Franc okoli 40 let za t. naročnik »Slovenskega gospodarja« mu poklonimo nekaj vrst v spomin. Rajni je bil v mladosti uslužben pri veletrgovcu g. Stigerju v Slov. Bistrici 12 let, kjer si je toliko prihranil, da je s pomočjo svoje še sedaj živeče žene, s katero se je poročil leta 1898, kupil malo posestvo z gostilno v Globokem v naši župniji. Bil je vesten gostilničar, ki ni trpel v svoji gostilni nobenih nerednosti. Vsestransko izobražen, preprost v svojem življenju, z vsakim vljuden, globoko veren, mož molitve, se ni uklonil v hudih političnih bojih v predvojni časih, ko se je razlivala povodenj štajerčijanstva iz Ptujja po naši tepi Dravinjski dolini. Bil je kremenitega značaja ter stal neomajno kot skala. Tik pred vojno je posestvo z gostilno prodal ter kupil večje posestvo v Brezju, kjer ga je spremljal očitno božji blagoslov. Ker vsled bolezni, odnosno slabosti nista več mogla obdelovati svojega posestva, sta na željo hčerke Kristine in njenega moža lani v jeseni prodala posestvo ter se preselila na njuni kmečki dom v Krišče vas. Stara bolezen ga je že v božiču vrgla na bolniško posteljo, iz katere ni več vstal. Previden z zakramenti za umirajoče je popolno vdan v voljo božjo dne 10. januarja mirno v Gospodu zaspal. Naj počiva v miru! Preostalih naše sožalje!

Slivnica pri Celju. V Slivnici je na Kraljevo ob treh zjutraj umrl, previden s sv. zakramenti za umirajoče, gospod Joško Krajnc, trgovec, posestnik in predsednik gasilske čete v Slivnici. S pokojnikom je legel v grob mož poln visokega stremljenja. Kot trgovec vesten in pošten, izboren kmetovalec, ki je imel poseben veselje z izboljšanjem travnikov. Kljub veliki zaposlenosti je veliko delal pri in po ustanovitvi gasilskega društva. Prva akcija mu je bila, da si društvo nabavi brizgalno in gledališki oder, kar se je doseglo v teku dveh let. Ni miroval, dokler ni bil izvršen njegov nadaljnji načrt: nabavitev gasilskega voza; ob proslavi petletnega obstoja čete je bil blagoslovljen gasilski voz dne 2. septembra 1934.

Njegov končni načrt je bil gasilski dom, a v sredi nade ga je zadela smrtna kosa, ki ne pozna razlike. Kako zelo priljubljen je bil umrl Joško Krajnc, se je najbolje videlo ob njegovi smrti. Pogreb se je vršil v torek dne 8. t. m. na farno pokopališče na Teharje, kjer je bil pokojni rojen. Pred hišo žalosti sta opravila molitve za rajne g. župnik Jakob Rabuza in g. profesor Anton Polutnik. Krsto so prenesli na gasilski voz, pred katerim se je v imenu čete poslovil tovariš poveljnik Franc Lesjak. Pokojnikove zasluge za gasilstvo je orisal tovariš Drobne, poveljnik šmarske gasilske župe. Gasilski pevski zbor je zapel žalostinko »Spomladi vse se veseli«. Nato je krenil sprevid na zadnjo pot iz Slivnice preko št. Jurija na Teharje, kjer je daroval v župni cerkvi sveto mašo za pokojnika g. Vesenjaka, župnik teharski. Ob grobu se je izvršil običajni poslednji pozdrav; ob turobnem glasu trombe se je zasolil marsikatero oko. Slavni teharski pevci so zapeli v cerkvi »Vigred se povrne«, na grobu pa »Blagor mu«. Ti, dragi tovariš Joško, spavaš v svoji rodni zemlji, Tvoje započeto delo pa ne bo zaspalo! To Ti obljubljamo Tvoji z. st. tovariši slivniški gasilci.

Tinska gora pri Zibiki. Številni božjepotniki, sejmarji in izletniki, prijatelji sloveče Matere božje na Tinski gori, sprejmite žalostno vest o smrti splošno znanega gostilničarja Štrenkelj Štefana, ki je dne 16. t. m. v 79. letu svojega življenja umrl na pljučnici. Po kratki bolezni je mirno zaspal v Gospodu. Žalujočo vdovo in hčerko edinko naj tolaži predobra sosedka Marija Tinska!

Sv. Ema. Nedejja sv. Treh kraljev nam je nepričakovano pripeljala zimo. Mesec januar je pač najpripravejši čas za zimo, da si zemlja odpočije, da bo rodovitnejša za naprej. Mislili so nekateri, da ne bo nič zime ter se bo takoj spomlad začela, ker je že ponekod začela poganjati popje; dren je že cvetel, leskova je že imela povsod puranove nosove, mačkova je imela že mačice vse zunaj iz popkov. Čudna prikazen v decembru in v januarju. Podeli nam ljubi Bog v letu 1935 svoj blagoslov za srečno dobro letino. — Na praznik sv. Treh kraljev, popoldne po večernicah, je naša Marijina družba vprizorila šaljivo igro služkinj, katera je vrlo dobro izpadla. Na

Samo še nekaj dni!

Samo še nekaj dni, to je do 31. januarja 1935, imate čas, da se vas vpiše v seznam zavarovancev »Slovenskega gospodarja« za leto 1935, zato plačajte celoletno naročnino, kateri tega še niste storili, vsaj na zadnji dan 31. januarja 1935. Lansko leto jih je precejšnje število zamudilo, niso bili zavarovani in ker se je treba strogo pravilnika držati, niso prejeli zavarovalnine.

V slučaju, da nimate položnice, jo dobite na vsaki pošti. Po položnice pisati ne bo več časa. Ako na kakšni pošti nimajo splošnih položnic, nar. to javite, ker jih morajo po predpisih imeti. Nakažete pa lahko tudi le nakaznici. Na vsak način pa vsaj do 31. januarja 1935. Kdor bo dal na pošto dne 1. februarja 1935, ne bo več upoštevan pri zavarovanju.

Naroča pa se »Slovenski gospodar« lahko vse leto in vsak dan. To povemo posebno onim, ki trenutno sedaj nimajo sredstev, pa bodo iste dobili tekom meseca ali dva.

Naročnina »Slovenskega gospodarja« znaša: letno 32 Din, polletno 16 Din, četrletno 9 Din, naroča se na naslov:

Uprava »Slovenskega gospodarja«
Maribor, Korška cesta 5.

Ša dekleta nočejo nazadovati za drugimi župnijami. Šentemska dekleta, naprej po začrtani poti!

Svetine nad Celjem. Na Novega leta dan je tul; zatislil svoje trudne oči k večnemu po-

Velikomestni časopis, ki izhaja v 250 tisoč izvodih, rabi 1,170.000 metrov papirja.

Bogastvo angleških kraljev.

Angleški kralj Karol I. je posedal stre-mena na sedlu, ki sta bila posuta z 421 dija-manti. — Rokavični gumbi Henrika II. so bili okrašeni z 12 ru-bini in 52 velikimi bi-seri.

Stebričarja.

Sirec (v Palestini) Simeon je postal zna-menit, ker je prebil 36 let svojega življenja na stebri, ki je bil prvotno visok 4 m, pozneje so ga dvignili na 24 m. Simeon je dobil mnogo posnemovalcev v sveti deželi, katere so ime-

Johan je imel budne oči, odprta ušesa, je videl ter čul, česar drugi niso in je znal ustvarjati sodbe ter svarila, ki so dobrim znancem le koristila in ni-koli škodovala!

Majdak je bil v istini mehkega in obenem za-merljivega srca. Ni znal odpustiti, če se mu je kedo zameril, četudi ni znal kedaj ter s čim. Imel je nekaj prirojen čut za hudobneže, katerih se je ogibal, ali tudi bičal njih notranjo zlobo javno drugim v poduk ter svarilo.

Rojen je bil v vasi Moravče pri Kraljevcu na Hrvaškem. Rajši se je potikal in zadrževal med Slo-venci nego med zagorskimi rojaki. Na zunaj je bil majhne, koščene postave, kateri niso škodovala no-bene vremenske neprilike, bolezni itd.

Dobričina Johan je poznal staro in mlado od Bizeljskega do Zagreba in to tako istinito, da se je vsakdo lahko zanesel na sodbo o tej ali oni osebi.

Ljudem, kakor je bil Majdak, so pravili »vojčas po spodnjih krajih: prihajači. Prišel je k hiši, kadar se mu je zdelo in jo je ravnatoko tudi zapustil. Je pač prihajal in odhajal po svoji dragi volji in radi tega je bil prihajač, zadovoljen za opravljeno delo s

prehrano in nočiščem kje na senu ali v listnjaku. Pri-hajači so bili dobrodošli in nikdo jim ni zapiral vrat pred nosom.

S par stavki le nanizano opisani prihajač je sre-čal Vinka in se je nalašč zaletel vanj, da ga je pre-dramil iz ponosnega žvižganja in zadovolja radi ko-maj kupljene posesti.

Iz jajca zlezli posestnik se je hotel pošaliti z Jo-hanom in mu zaupati novico o kupu Lipsinetovega doma. Majdak ga je pogledal tako srdito, da sta ga minila na mah dobra volja in baharija.

Prihajač je premeril mladca od pet do temena, mu zažugal s kazalcem in izrekel za Vinka zašodetno svarilo: »Dečko, čuvaj se Pasariča in Stenjevca!«

Po teh besedah je dedec odšel naprej brez nadaljnega pojasnila, kakor bi mu bil sicer k srcu prirasli mladenič deveta briga.

Pred trenutno presrečnega Lapuha so povsem zmedle Johanove besede. Minula ga je vsa radost v trdnem prepričanju, da je Majdak nekaj zvohal, če-sar se naj ogiblje in kar mu bo škodilo, če ne bo ču-ječe za strah preda bližajočo se ter zaenkrat nevarno nevarnostjo.

Kedaj in komu bomo ustavili list?

V kratkem bomo ustavili list vsem onim naročnikom, ki niso nobene naročnine za leto 1935 vplačali, pa tudi niso nič javili, da naj se jih počaka na plačilo. To ustavljanje lista se bo začelo takoj po koncu meseca januarja. Kdor sedaj res ne more vplačati, pa bi rad list obdržal, naj na kartici sporoči, da ga naj počakamo za naročnino. Kdor pa more, pa naj pošlje vsaj nekaj naročnine. »Slovenskega gospodarja« naročnina znaša letno 32 Din, polletno 16 Din, četrtletno 9 Din.

Čitku znamenit mož: Franc Zimšek, po domače Miklavž. Mnogoštevilni romarji in turisti, ki tako radi prihajajo na Svetino, se dobro spominjajo čedne bele hiše, ki stoji ob glavni cesti iz Celja na Svetino, 10 minut od cerkve. To je Zimškov dom, v katerem je sedaj rajni gospodar vladal tako m dro, skrbno in vzgledno, da ga je vsak moral spoštovati. Zapušča žalujočo ženo in deset pridnih otrok. Mnogobrojni pogrebni spreved dne 3. januarja je pokazal, kako spoštovan in priljubljen je bil F. Zimšek. Prihiti so v velikem številu Teharčani s gg. župnikom in županom na čelu, da kot občinski odborniki skazejo zadnjo čast svojemu tovarišu. Domači gospod župnik je rajnemu ob odprtem grobu spregovoril pri- rno slovo. Vrli slovenski krščanski mož: počivaj v miru!

Marija Gradec pri Laškem. Volilni imenik, kateri se je na občini sestavljal pretečeno jesen, izkazuje 951 volilcev in sicer volišče I v Mariji Gradcu 708 in volišče II v Reki 243. Stalno se zadnja leta opaža, da raste število volilcev, to pa posebno vsled tega, ker kmetski fantje ostajajo v večji meri doma, kot so pred

vojno, ko je bil svet odprt za izseljevanje. Ker bomo med letom večkrat poročali v »Slovenskem gospodarju« o našem občinskem gospodarstvu in drugih javnih zadevah, naj kmetje in obrtniki ne pozabijo obnoviti naročnine. Naše geslo je: Vsaka hiša naj ima svojega »Slovenskega gospodarja«!

Sv. Rupert nad Laškim. Znana kriza tudi nas grize od vseh strani, a vendar še živimo in smo se v pretečenem letu gibal, kakor sledi: V solzno dolino naših hribovitih krajev je priromalo 74 otročičev: fantkov 38, deklic 36; med njimi sta bila 2 mrtvorojena, 5 je nezakonskih. V zakonski jarem se je vpreglo 15 parov. Zapustilo pa je življenje 38 ljudi, 23 moških, 15 ženskih, med njimi 12 otrok do 1. leta. Najstarejši človek je bil 85 let star. Sprevidenih na domu je bilo 56 bolnikov; sv. obhajil je bilo 12.050. Tudi brali smo pridno: »Slovenski gospodar« je imel v celi župniji do 100 naročnikov, »Glasnik« 31, »Bogoljub« 20, »Domoljub« 5, »Sadjar in vrtinar« 6. Da mora nekaj smeti v podobi slabih listov k nam, se razume samoposebi. — Ob božičnih praznikih in Novem letu smo do kolen gazili v blatu; spomladanski ptički so se začeli oglašati in otroci so veseli trgali trobentice in marjetice, pomladansko vresje se je že bujno razcvetelo. Toda novo leto je prineslo nove razmere: Ob sv. Treh kraljih je zapihal sibirski sever, začelo je snežiti in sedaj imamo drobnega, suhega snega nad pol metra; mraz je dosegel 10 stopinj C pod ničlo.

Pišec. Čas porok se je približal. Toda Bog ve, če jih bo veliko radi krize. Začele so se pa. In tako sta se pred kratkim poročila v Dobovi gospod šolski upravitelj v Globokem Medved Branko in godč. Cetin Rozalija, učiteljica v Pišecah. Priči sta bila gospoda Rautner Vinko, sodnik iz Sevnice, in Cetin Josip, inž. poročnik iz ministrstva vojne in mornarice v Beogradu. Bilo srečno! — Pretekli teden pa sta sklenila zakonsko zvezo v cerkvi sv. Mihaela v Pišecah g. Jarc Alojz, plačilni natakav v Mariboru, rodod iz Sv. Jakoba v Slov. gor., in godč. Pikec Marija, izučena kuharica iz Pišec. Priči sta bila gg. Škoberne Josip, bivši narodni poslanec in posestnik iz Rajhenburga, in ženinov brat Jarc Anton, posestniški sin od Sv. Jakoba v Slov. goricah. Nevesta je dol-

goletna članica Marijine družbe. Ker do sedaj ni pozabila na svojo nebeško mamico, upamo, da tudi v novem stanu ne bo. Saj kjer se žena in mati ravna po zgledu najboljše matere, tam navadno tudi mož hodi po stopinjah sv. Jožefa in sreča, zadovoljnost ter blagoslov so v hiši. Na gostiji je g. kaplan nabral za spomenik blagopokojnemu kralju Aleksandru I. v Mariboru 100 Din. Bog plačaj vsem darovalcem! In ko se mladoporočenca od nas poslavlja, da prevzamejo vodstvo gostilne v Mariboru, v Magdalenskem predmestju, nasproti javne hiše, jima kliče: Mnoga leta bila srečna! Njuno gostilno v Mariboru pa toplo priporočamo!

Dobova pri Brežicah. Dne 7. januarja je zapal v Gospodu v starosti 49 let v javni bolnici v Brežicah daleč znani, spoštovan in obče priljubljeni g. Franc Cetin, posestnik na Mostecu ob Čateških toplicah pri Brežicah. Rajni se že od svetovne vojne sem ni počutil popolno zdravega. Saj je bil 4 leta ruski vojni ujetnik-mučnik, kakor je sam večkrat povedal. Rajni je bil vrl katoliški mož; v njegovi hiši so imeli prostor samo katoliški časopisi, predvsem »Slovenski gospodar«, ki je zahajal k njemu mnogo let in ki ga je pokojnik tudi drugim toplo priporočal. Od prevrata do razpusta je bil rajni Cetin zaupnik bivše SLS. Od leta 1920 je bil ključar prijazne podružne cerkvice sv. Fabjana in Sebastijana na Mostecu. Kot mož modrosti je v svoji dobrotljivosti bil zmiraj pripravljen vsakemu pomagati z nasveti. Bil je tudi v bivši občini Mostec obč. odbornik in njen blagajnik. Dolgo vrsto let je vodil gospodarstvo soseske kot njen načelnik. Pokazal je tudi tukaj, kaj je človek zmožen s pridnimi rokami, zvestim in poštenim srcem. Kaj je pokojnik pomenjal za domačo gasilsko četo, so pokazali gasilci-tovariši, ki so mu dokazali veliko svoje spoštovanje in ljubezen na njegovi zadnji poti kot plačilo za njegov trud in obilno delo. Saj je bil on domačemu društvu ustanovitelj in neumorni organizator, več let tajnik, načelnik, blagajnik i. dr. Ob njegovi krsti so gasilci vršili častno stražo pod nadzorstvom sedanjega načelnika, tovariša Antona Cetina. Ob slovesu od domače hiše je gasilska godba iz Loč zaigrala žalostinko, nakar se je začel pomikati dolgi spreved proti farni

Prvotno je bil namenjen naravnost pred gazdo, da mu pove, kako se je osamosvojil glede novega doma in ga vpraša, če bo kot posestnik vreden njegove edinke. Majdak ga je odvrnil od omenjenega naklepa in se je hotel poprej pogovoriti z Veroniko in ta z materjo, da bo posredovala novico na očetov naslov.

Komaj je stopil na dvorišče Katičevega doma, je padel staremu v roke, česar se je nadejal najmanj. Ko ga je gospodar ošvigaval z bolj srditimi pogledi, mu je, trenutno ojunacen, povedal v obraz, kje in zakaj je izostal kar par dni.

Gazda ni bil prav nič vzhičen radi njegovega gruntarstva. Ni mu segel v roko, ni ga potrepil po hvalno kakor bodočega zeta po rami, obrnil se je proč in mu zabrusil izza hrbta: »Kedaj in komu bom dal Veroniko, to bomo še videli.«

Stari je odkorecal v krčmo in Vinko se je spomnil, da Majdakovo svarilo ni brez pomena!

Veronika je bila do srčnega objema vesela Vinkovega sporočila o osamosvojitvi. Brez nadaljnega mu je pripovedovala o obisku Stenjevčana, ki ne

more biti nič posebnega in je tudi njej najnovejša očetova izjava uganka.

Vinko je zamolčal izvoljenki Majdakovo svarilo; Veronika mu je prikrila iz nerazumljive bojazni materino potrnost ter objokani obraz.

Nad komaj rojeno srečo mladega para so se zbirali burni oblaki, obetajoč neurja z bliski in udari strele.

Po dolinici ob Sotlinem pritoku Dramlja na Bizeljskem je še danes nekaj najbrž dobro idočih mlinov. V času naše povesti je mlinarila kmalu od glavne ceste ob omenjenem potoku stara Domitrovičeva Katra, vdova brez otrok. Prebivala je v mlinu s starejšo deklo. Ženski sta samotarili, ne meneč se za svet. Mlin je slovel daleč naokrog, dokler je živel in bil mlinar gospodar Miha Domitrovič. Po njegovi mnogo prerani smrti se je razblinil glas dobre mletve.

(Dalje sledi.)

Širite „Slov. gospodarja“!

novali svetnike stebričarje. Simeon mlajši je živel na stebri 68 let.

Brzina pisemskega goloba.

Pisemski golob »gladiateur« je preletel na Francoskem razdaljo Toulouse — Versailles, kar znaša 530 km, v 1 dnevu.

Sreča v nesreči.

Pred kratkem se je peljal v avtomobilu po cesti skozi severoameriško državo Indiana mož. Naenkrat je prifrčal mimo njegovega ušesa izpod neba meteor, ki je povsem razdrobil prvi del njegovega vozila, vozač sam je ostal nepoškodovan.

cerkvi, kjer je bila zadušnica za rajnega. Po sv. maši mu je v cerkvi zapel domači cerkveni pevski zbor žalostinke: »Blagor mu«. Ob grobu je imel poslovični govor sreski župni načelnik g. Franjo Zorko, godba pa je zaigrala ono prežalostno »Vigred se povrne«. Blagi rajni naj p. čl. a v m. ru! Zalujoči vdovi, otrokom in vsej obitelji naše srčno sožalje!

Kolhozi ribičev v Rusiji.

Rusija ima mnogo jezer in velikih rek, v katerih živi obilica okusnih in cenjenih rib. Zato je že od davnih časov v Rusiji bilo ribištvo važna panoga narodnega gospodarstva. Toda kakor so kmetje postali sužnji, ker so jih prisilno združili v kolhoze (skupna gospodarstva), isto je zadelo tudi ribiče v južni Rusiji. Sovjeti so jih prisilili, da so se združili v ribiške kolhoze. Ribiče so razdelili na brigade od 10—12 oseb. Vsaki brigadi načeljuje brigadir, katerega imenuje načelstvo kolhoza.

List »Ruski golos« priobčuje zanimivo zgodbo ribiškega kolhoza iz knjige »Zapiški Slavjanina« od dr. R. Trušnoviča, ki je živel v sovjetski Rusiji od leta 1915 do leta 1934 in se je nedavno vrnil domov v Jugoslavijo. Ta gospod je bil od leta 1927 do leta 1934 zdravnik v mestih in kazaljskih stanih v južni Rusiji. V omenjeni knjigi ima tudi neko poglavje, ki govori o ribiških kolhozih.

V take ribiške kolhoze so se morali združiti ribiči ob Azovskem morju. V nekem kraju so ribiči ravno spravili ves svoj inventar kot mreže, čolne, ladje in druge potrebščine v novo ustanovljeni kolhoz. Tretji dan po tem času je pa proti večeru nastala strašna nevihta na Azovskem morju. Nevihte nastajajo tu večkrat nenadoma. Ves breg v daljavi več vrst je bil obložen z ladjami, čolni in drugimi pripravami, ki jih potrebujejo ribiči. V takih slučajih so ribiči v prejšnjih časih planili v morje, pomagali so drug drugemu in v kratkem času so vse čolne potegnili na breg. Koliko žalostnih dogodkov, pravi dr. Trušnovič, sem videl v teku štirih let za časa kolektivizacije, a tako žalostnega, kot tukaj nisem doživel.

Nastala je strašna burja, a ribiči so v skupinah stali na bregu in so gledali na morje. Med njimi so letali ljudje in so mahali z rokami. Ko sem prišel bližje, sem spoznal, da so to bili komunisti in voditelji uprave ribiškega kolhoza. Klicali so: »Tovariši, ne pustite propasti kolhoznega imetja! Tovariši, rešite čolne in ladje!« Iz ene skupine se je slišal glas: »Sami začnite, mi pridemo za vami!«

Morje je besnelo, valovi so planili čez breg. Slišal se je resk in tresk, čolni so udarjali drug ob drugega, ene je odtrgalo od sidra, druge je razbilo, pri enih so nastale razpoke na dnu in so se potopili, en čoln je vrgel vihar na breg in dva ribiča sta skočila, da bi ga prijela, a slišala sta glas za seboj: »Ne smeš, pusti... oni naj ga rešijo!« Ribiča sta mahnila z roko in sta se vrnila. Nov vihar se je dvignil in je nesel čoln v morje.

Ribiči so stali ob morju in so gledali, kako poginjajo njihovi morski konji, a niti eden ni šel, da bi jih reševal. Zakaj? Saj niso njihovi. Opasno bi bilo, znal bi kdo zboleti. Zakaj? Za koga? Ribe ne bodo njihove. Jedla jih bosta komintern (komunistična internacionala) in petletka. Celi teden so potem spravljali skupaj čolne in ladje; velik del je bil uničen.

Ribiči so lovili vsak dan; zvečer so oddajali rib pod kontrolo na določenih krajih. V začetku so imeli svojo hrano, pozneje so jo prejimali od brigade. Dobivali so kruh in ribe, a premalo. Začeli so krasti, tudi komunisti. Tu in tam se je čoln približal obali in so vrgli vrečo rib v skriven kraj.

Toda delati so morali oprežno, ker so bili pod strogim nadzorstvom. K neki družini je prišel proti večeru šleten deček, sin komunistke, po imenu Igoreček. Vprašali so ga: Kje pa si bil? Delal sem. Kaj si delal? Na ribe sem pazil. Nas pionire (mlade komuniste) pošiljajo na breg pazit, če bi ribiči kradli ribe. Če bi videli, da bi jih kdo ukradel in nesel domov, gremo za njim, zapomnimo si njegov dom in ga gremo naznanit. To delo se nam zaračunaj. A dečki niso pazili le na ribiče, tudi na njihove žene so pazili na bazaru (trgu). Otroci so gledali v košare, katere so imele ženske. In če so kje zagledali ribe, so jih šli naznanit, ker je bilo strogo prepovedano na bazaru ribe prodajati. In dr. Trušnovič pristavi: »Zgodil se je čudež, boljševiski čudež! Živeli smo na morskem bregu, a rib nismo mogli dobiti. Ni bilo rib, mislite, kakor hčete...«

Kakor stradajo v Rusiji kmetje, ker jim sovjeti vzamejo preveč zrna, tako bi morali torej stradati tudi ribiči. Pa poslednji si znajo pomagati, ker strogo drže skupaj in ribe skrijejo, da imajo zadostno hrano. Kakor sovjetska oblast vara zunanji svet s svojimi uspehi in ljudstvo z nado na svetovno revolucijo, tako ljudstvo menda samo takrat ne vara oblasti, ko je ne more. Tako baje zahte »komunistična morala!«

Iz statistike o človeškem življenju.

Francoski zdravnik Legrand je sestavil prav zanimivo statistiko o starosti, ki jo dosežejo ljudje v posameznih poklicih in pa o naraščanju norcev. Po njegovih zaključkih žive vladarji povprečno 58 let, raziskovalci in iznajditelji 60, književniki 66, vojniki 67, učenjaki 68, državniki pa celo 69. Državniki torej pokopljejo vse druge in vojniki žive bolj dolgo, kakor pesniki. Če se hočete torej v življenju boriti, je mnogo bolje voditi borbo z mečem, kot pa s peresom.

Profesor Legrand je našel tudi, da so ženske bolj »dolgotrajne« kot pa moški. Pri 80letnikih je dobil 103 žene in komaj 95 moških, pri 100letnikih pa kar dve ženi na enega moškega, kar je preveč za to starost. Toda profesor ni mogel razložiti čudnega pojava, da žene bolj dolgo živijo kot pa moški. Žene

trpe vsaj toliko, če ne več, kot pa vsak moški, in imajo vsaj toliko, če ne več strasti, kot njihovi moški spremljevalci. Morda so bolj pametne in se laže rinejo skozi razne težave, kjer moški po navadi pustijo svojo kožo, ker smatrajo v svoji oholosti, da je bolj »moško«, če se z glavo zaženejo v vsako viro, četudi si jo pri tem razbijejo.

Vsekakor živimo danes bolj dolgo kot nekdanj, pravi profesor Legrand, in torej ni res, da bi nam moderno življenje, hrup, hitrost, sport, razburjanje kaj škodovalo, kot trde nekateri nazadnjaki. Da, to je res, po tej statistiki, toda tisti zdravnik Legrand grozeče ugotavlja tudi, da če bolj dolgo živimo, narašča tudi število norcev v naši dobi. — Leta 1859 je prišel v Evropi po en norec na 535 pametnih, leta 1897 en norec na 397 pametnih, leta 1910 pa že en norec na 212 pametnih. Če bi napravili statistiko za leto 1933, bi dobili enega norca že na 130 pametnih. To je res strašno! Če bo šlo tako naprej, nas čakajo še zanimiva presenečenja, kajti nekega dne se zna zgoditi, da bode na svetu le še samo nekaj pametnih, vse ostalo bo pa norec.

NOVE KNJIGE.

»Hoja za Kristusom.« Veliko presenečenje je nam pripravila Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani. Tomaža Kempčana »Hoja za Kristusom« bo oddajala skoraj zastoj! Na zalogi ima še večje število izvodov v obliki molitvenika, vezanih v platno z rdečo obrezo, v zelo priročni žepni obliki. Delo obsega blizu 400 strani in velja samo 8 Din brez poštnine, s poštnino 9 Din. Kdor želi to knjigo prejeti, naj piše na Tiskarno sv. Cirila v Mariboru, ki mu bo knjigo takoj odposlala za mali denar 9 Din. Vezava knjige sama je več vredna!

»Naša pot.« Z dovoljenjem škofjskega ordinarijata v Ljubljani izdaja misijonska tiskarna v Domžalah. Pod zgornjim naslovom izhajajo knjižice, ki bi prav prišle tudi našim društvom na deželi. Vsebina dosedaj izšlih je pač za današnjo dobo dovolj važna in vpoštevavanja vredna: o praktičnem katoličanstvu, o socialnem (ves IV. zvezek: 160 strani) in zadržnem vprašanju, o čitanju slabih in dobrih knjig, o organiziranem brezboštvu, o načelih itd. Same najpotrebnejše stvari, zbrane na najmanjši obseg, zato pa ni nič nepotrebnih besed. Jedro za jedrom luščiš in poživaš. Še to je treba omeniti, da so zvezki po izredno nizki ceni, 4 Din navadno, to je 20 strani za 1 Din.

»Evharistični kongres v Mariboru.« Te dni je izšla knjiga, ki nam natančno popisuje ves potek veličastnega kongresa v Mariboru ter priobčuje tudi vsa predavanja. Priložene so tudi številne slike te velike manifestacije vse lavantinske škofije. Da bi mogli to knjigo kot trajen spomin nabaviti najširši krog, je Tiskarna sv. Cirila to knjigo dala za čas do 1. marca t. l. z. ceno, ki ne krije niti vseh stroškov. Kdor naroči do 1. marca 1935 to knjigo, plača za njo samo 12 Din. Pozneje bo stala ta knjiga 16 Din. Nekaj izvodov je tiskanih tudi na boljšem papirju in stane tak iz 30 Din. Knjigo bomo te dni razposlali na župne urade in si lahko tamkaj vsak pogleda, kako je res lepa oprema in da je tega denarja res vredna. Vsi, ki le zmorete, kupite si ta spomin na evharistični kongres v Mariboru. Knjigo naročite pri Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.